

§ 10.

Naar der i en Finanslov er opført en Sum til Anvendelse i et bestemt Øjemed med Tilføjende, at en vis Del af denne Sum skal udbetales med et foranderligt Beløb, uden at det enten ved samme eller ved tidligere Finanslove er fastsat, paa hvilken Maade det herved fremkomne Tillæg skal fordeles, skal vedkommende Ministerium fordele dette Tillæg imellem de Embeds- og Bestillingsmænd, som lønnes af Summen, idet en Del af deres Lønning fastsættes som foranderlig efter følgende Regler:

Den foranderlige Del af Lønningen maa aldrig udgøre mere end Halvdelen af en Embedsmands eller Bestillingsmands Løn;

Den maa ikke udgøre over 300 Rd. og ikke under 100 Rd.;

Den bør ansættes højere for dem, som have tjent i længere Tid, og som i Forhold

til deres Løn arbejde mere eller bedre end almindeligt;

Er det Arbejde, hvorfor der af Summen udredes Betaling, ikke at betragte som vedkommende Embeds- eller Bestillingsmands Hovedbeskæftigelse, bliver ingen Del af hans Løn derfor at fastsætte som foranderlig.

§ 11.

Det Tillæg, som en Embedsmand har haft til sin Gage paa Grund af, at en Del af denne har været fastsat som foranderlig, bliver ved Pensionsberegning at betragte som en uvis Indtægt efter § 4 i Pensionsloven af 5te Januar 1851.

§ 12.

Kommissionen begynder sine Arbejder den 1ste Januar 1858, og den første Udbetaling af Tillæget finder Sted i Maj eller Juni Maaned samme Aar.

Bemærkninger til Fengers og Steens Forslag i Kommissionsbetænkningen af 1857.

ad § 1. Grunden til at vi har anset det for rettest, at Prisbestemmelserne ikke udføres af de sædvanlige Regeringsautoriteter, men af en særlig Kommission, er dels den, at det forekommer os hensigtsvarende, at Rigsdagen udøver en passende Indflydelse paa Valget af de Mænd, som et saadant Tillidshverv bliver betroet, dels den, at det vel i Reglen snarere maa antages at være Mænd, som hører hjemme i den industrielle og kommercielle Verden, end Embedsmænd, som vil have Lethed ved at fyldestgøre dette Hverv paa en tilfredsstillende Maade.

ad § 2. Prisbestemmelsen bør kun finde Sted med Hensyn til Salg i »store Partier«, fordi Detail-Priser baade er vanskeligere at konstatere og mindre paalidelige, eftersom de paavirkes af en Mængde Omstændigheder, som ikke virke paa Salg en gros.

Københavns Marked er det eneste her i Landet, paa hvilket de Varer, hvorom det her gælder, er saa stadigt Genstand for Køb og Salg en gros, at det kan benyttes til Fastsættelse af ugentlige Priser. At kun saadanne Handeler medregnes, som i Handelssproget siges at afsluttes in loco (loco-Priser), er begrundet ved, at enhver Handel om en Vare at levere paa et fremmed Sted paavirkes af denne Omstændighed, og dens Pris forrykkes paa en Maade, som det i det enkelte Tilfælde kan blive vanskeligt at vurdere. Det vilde næppe være rigtigt at forsøge paa en altfor nøjagtig Bestemmelse af de Varers Beskaffenhed, hvis Salgspris skal lægges til Grund for Prisbestemmelsen. I Almindelighed kan kun siges, at de skal være af god Beskaffenhed og i ufordærvet Tilstand; med Hensyn til Kornvarerne kunde meget tale for, at der